

КОЛЕДНА РАДОСТЪ

Бай Димо, ковачъ въ селото, бѣше най-работливиятъ, най-добъръ и най-веселъ между всички. Чукаше, удряше неуморно съ голѣмия чукъ, правѣше по цѣли дни подкови и други желѣзни предмети и все пѣше. Неговиятъ подкови и неговото подковаване на коне, волове и биволи нѣмаше нийде въ околността. Бѣше прочутъ навсѣкжде. Презъ три села идваха при него за подковаване на добитъка. И не само за подковаването идваха, но и да му чуютъ веселиѣ приказки. Както си работи, пусканѣ коя шега, та всички около него се превиваха до премала отъ смѣхъ.

Колкото работливъ бѣше той, толкова пѣргава бѣше и жена му. Кжщата му свѣтѣше отъ чистота, дворътъ всѣкога изметенъ, изчистенъ. Всичко наредено, всѣкога навреме сготвено. Имаха и две деца — десетгодишниятъ Пеню и четиригодишната Лазаринка. И тѣ добрички, послушни. Бай Димо се гордѣше съ тѣхъ.

— Минке, — често казваше той на жена си, — да ни сж живи децата, на насъ сж се мѣтнали.

— Гледай да не ги уручасашъ, — отговаря тя за смѣна.

Всички имъ завиждаха. Но не съ лоша завистъ, но само ги ублажаваха, защото никой не се отнасяше къмъ тѣхъ съ злоба. Казахъ, че бай Димо бѣше и добъръ. Та на кого ли отъ беднитѣ той не помагаше. На колко бедни селяни е подковалъ даромъ добитъка! И така отъ сърдце правѣше добрини, че дори го бѣше срамъ, когато му благодарѣха.

Живѣха си щастливо до оня день. . . Ахъ, този день, по-добре бай Димо да не бѣше толкова веселъ! Дойдоха отъ града нѣкои важни мъже. Въ общината ги посрещнаха съ почитъ, а за вечерята имъ дадоха угощение. Кметътъ покани на това угощение и бай Дима.

Бай Димо отначало отказваше.

— Но ти, Димо, ако не дойдешъ, кой ще ни весе-